

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 5/13
V Luxembourg, 22. januara 2013

Sodba v zadevi C-283/11
Sky Österreich GmbH proti Österreichischer Rundfunk (ORF)

Omejitev stroškov za prenos kratkih izsekov iz dogodkov velikega javnega interesa, kot so nogometne tekme, je veljavna

Listina o temeljnih pravicah ne nasprotuje temu, da je finančno nadomestilo, ki ga lahko imetnik ekskluzivne pravice do prenosa zahteva za kratko poročanje, ki ga opravijo drugi kanali, omejeno na tehnične stroške

Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah¹ dopušča, da ima za kratko poročanje kateri koli izdajatelj televizijskega programa s sedežem v Uniji dostop do dogodkov velikega javnega interesa, kadar so ti dogodki predmet ekskluzivne pravice do prenosa. Kratki izseki se lahko svobodno izberejo iz signala imetnika ekskluzivne pravice, ki lahko zahteva finančno nadomestilo, ki ustreza le dodatnim stroškom, nastalim neposredno zaradi zagotovitve dostopa do signala.

Družba Sky Österreich te finančne pogoje izpodbija v okviru spora med njo in ORF (avstrijski javni izdajatelj radiotelevizijskega programa). Družba Sky po satelitu oddaja kodiran digitalni televizijski program, imenovan „Sky Sport Austria“, in je za televizijsko razširjanje tekem Europa League na avstrijskem ozemlju v sezonah od 2009/2010 do 2011/2012 pridobila ekskluzivno pravico. Navaja, da znašajo njeni vsakoletni stroški za licenco in produkcijo več milijonov evrov. KommAustria, avstrijski regulativni organ na področju komunikacij, pa jo obvezuje, naj ORF podeli pravico do kratkega poročanja, ne da bi se upoštevalo navedene stroške. Stroškov, nastalih neposredno zaradi zagotovitve dostopa do satelitskega signala, v zadevnem primeru ni bilo.

Bundeskommunikationssenat (zvezni senat za komunikacije, Avstrija), ki obravnava ta spor, Sodišče sprašuje, ali je Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah v delu, v katerem zadevno finančno nadomestilo omejuje na dodatne stroške, nastale neposredno zaradi zagotovitve dostopa do signala, združljiva z Listino Evropske unije o temeljnih pravicah, ki zagotavlja pravico do lastnine in svobodo gospodarske pobude.

Sodišče s sodbo z današnjega dne odgovarja, da Listina ne nasprotuje tej omejitvi.

V zvezi z **varstvom lastnine** kot temeljno pravico Sodišče priznava, da ima ekskluzivna pravica do razširjanja televizijskih programov, kakršno je pridobila družba Sky, premoženjsko vrednost in ne pomeni zgolj poslovne priložnosti. Vendar je v času, ko je družba Sky pridobila to pravico s pogodbo (to je avgusta 2009), pravo Unije že določalo pravico do kratkega poročanja ob hkratnem omejevanju finančnega nadomestila na dodatne stroške, nastale neposredno zaradi zagotovitve dostopa do signala.² Družba Sky se torej ne more sklicevati na pridobljen pravni položaj, ki bi ji omogočal samostojno izvajanje ekskluzivne pravice do prenosa. Zato se družba Sky ne more sklicevati na varstvo lastnine, določeno v Listini o temeljnih pravicah.

¹ Direktiva 2010/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. marca 2010 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev (UL L 95, str. 1, in popravek v UL L 263, str. 15).

² Direktiva 2007/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2007 o spremembi Direktive Sveta 89/552/EGS o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov (UL L 332, str. 27) je namreč začela veljati 19. decembra 2007, države članice pa so jo morale prenesti najpozneje do 19. decembra 2009.

Nasprotno pa Sodišče ugotavlja, da sporna določba posega v **svobodo gospodarske pobude**. Namreč, imetniku ekskluzivne pravice do prenosa zlasti preprečuje, da bi svobodno odločal o ceni, po kateri zagotovi dostop do svojega signala, in da bi tako od izdajateljev televizijskih programov, ki izvajajo kratko poročanje, zahteval, naj prispevajo k stroškom pridobitve teh pravic.

Sodišče kljub temu poudarja, da ima svoboda gospodarske pobude kot temeljna svoboščina posebnost, saj je lahko podvržena širokemu spektru posegov organov javne oblasti, ki lahko v splošnem interesu določijo omejitve za izvajanje gospodarske dejavnosti. Ta okoliščina se kaže zlasti v načinu, na katerega je treba izvajati načelo sorazmernosti.

Sodišče zaključuje, da je sporna omejitev svobode gospodarske pobude upravičena in da med drugim spoštuje načelo sorazmernosti.

Ta omejitev namreč uresničuje cilj splošnega interesa, ne da bi vplivala na bistveno vsebino svobode gospodarske pobude, saj je njen namen zaščititi temeljno svobodo prejemanja informacij in spodbujati pluralnost, ki ju zagotavlja Listina. V tem okviru Sodišče poudarja, da je ekskluzivno trženje dogodkov velikega javnega interesa zdaj vse bolj razširjeno in lahko znatno omeji dostop javnosti do informacij o teh dogodkih.

Poleg tega je sporna omejitev primerna in nujna za zagotovitev uresničevanja zastavljenega cilja varstva javnega interesa. Zakonodajalec Unije je smel legitimno šteti, da predpis, ki bi določal finančno nadomestilo, ki bi presegalo dodatne stroške, nastale neposredno zaradi zagotovitve dostopa do signala, ne bi dopuščal, da se uresničevani cilj doseže enako učinkovito.

Nazadnje, sporno določbo je treba šteti za sorazmerno. Ob upoštevanju pomena, ki ga imajo na eni strani varstvo temeljne svobode prejemanja informacij ter svobode in pluralnosti medijev, zagotovljeno z Listino, ter na drugi strani varstvo svobode gospodarske pobude, kot ga daje Listina, je zakonodajalec Unije smel sprejeti pravila, kakršna so ta iz spora o glavni stvari, ki vsebujejo omejitve svobode gospodarske pobude, hkrati pa glede na potrebno tehtanje zadevnih pravic in interesov dajejo prednost dostopu javnosti do informacij pred pogodbeno svobodo.

Sporna določba zlasti vzpostavlja pravično ravnovesje med različnimi temeljnimi pravicami in svoboščinami, ki se obravnavajo v tem primeru. Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah namreč določa, da se lahko kratko poročanje izvaja samo za splošne informativne oddaje, ne pa na primer za razvedrilne oddaje. Hkrati ti kratki izseki ne smejo presegati 90 sekund in navesti je treba njihov vir. Poleg tega Direktiva ne izključuje, da lahko imetniki ekskluzivnih pravic do razširjanja televizijskih programov te izkoriščajo za plačilo. Enako se lahko neobstoj možnosti refinanciranja prek nadomestila in morebitno zmanjšanje tržne vrednosti teh ekskluzivnih pravic za razširjanje televizijskih programov v praksi upoštevata pri pogodbenih pogajanjih glede pridobitve zadevnih pravic in izražata v ceni, plačani za to pridobitev.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki ne zavezuje Sodišča.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletni strani CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki z razglasitve sodbe so dostopni na [„Europe by Satellite“](#) (+32) 2 2964106